

W teatrze Marlena Szelağ

W wygodnym fotelu siedzę w teatrze,
przed siebie na scenę wciąż patrzę, i patrzę...
Wtem gasną światła w wielkiej sali,
wszyscy rozmawiać zaraz przestali.
Do góry pnie się czerwona kurtyna,
bo właśnie spektakl się rozpoczyna.
Już scenografia wprawia w zdumienie,
do zamku przeniesie nas przedstawienie.
Wtem aktor wchodzi w złotej koronie
i siada dostojnie na wielkim tronie.
A z nim aktorka w sukni balowej,
odgrywa rolę mądrej królowej.
Już słyszeć w dali trąby i dzwony,
poddani składają niskie ukłony.
Wtem rycerz pojawia się w lśniącej zbroi,
a obok niego koń płowy stoi.
Lecz koń ten nie jest żywą istotą,
jest rekwizytem, ręczną robotą.
I chociaż z drewna jest wyrzeźbiony,
to w przedstawieniu jest ożywiony.
I szybko tak mija mi czas w teatrze,
a gdy się boję, na scenę nie patrzę!
Kiedy się smucę lub kiedy wzruszę,
łezki w chusteczkę wytrzeć wnet muszę.
Są też momenty wielkiej radości,
skąd tyle emocji w moim sercu gości?
Teraz aktorzy zdejmują maski,
chyba czekają na widzów oklaski?
Z uśmiechem nisko nam się kłaniają,
wielkie uznanie i brawa dostają!
Czerwona kurtyna się opuściła
i całą scenę znów zasłoniła.
Wtem błysły światła w wielkiej sali,
wszyscy ze swoich foteli wstali.
I to już koniec jest przedstawienia
– Teatrze magiczny, do zobaczenia!